

LA DESOLACIÓ DEL SAGRAT COR DE JESÚS DE LA LLOBETA D'AIGUAFREDA

Un relat de: [Antonio Mora Vergés](#)

S'esmenta la Llobeta en un capbreu de l'any 1403 – Catalunya encara era lliure i independent, i Déu enraonava 'oficialment' en llatí, i començava a fer-ho en català en 'la intimitat' -, el propietari era aleshores Francesc Llobeta, mantindrà el nom – com s'acredita en successius capbreus - fins a Benito Llobeta – aquí ja devia tenir segon cognom -, que la va vendre l'any 1848 al senyor Ramon Pi . D'ambdós ens agradarà rebre notícia del cognom matern a l'email coneixercatalunya@gmail.com

Josep Pi i Buixó - descendent d'aquell Ramón de 1848 - propietari de La Llobeta, va ser el promotor que va fer construir aquesta capella; l'any 1904 es feu la solemne col·locació de la primera pedra per part del bisbe, Josep Torras i Bages (Les Cabanyes, Alt Penedès, 12 de setembre de 1846 - Vic, Osona, 7 de febrer de 1916). Sou pregats de fer-nos saber el nom del mestre d'obres i/o arquitecte que duia a terme el projecte.

La descripció tècnica ens diu : Capella d'una sola nau amb transsepte i absis poligonal. A la façana un petit pòrtic cobert amb volta ogival precedeix a la porta d'accés. Es sosté sobre dues columnetes amb una base molt elevada i un capitell decorat amb motius florals. Als murs laterals s'obriren finestres amb arc ogival, encapçalades per una motllura amb decoració també floral als acabaments. Tot el conjunt és cobert amb teulada a dues vessants. La típica decoració modernista també es fa palesa a l'arc ogival del pòrtic i a l'emmarcament de l'ull de bou, situat damunt del pòrtic.

M'havien precedit els brètols i vàndals com podreu veure en les imatges de les finestres d'arc ogival – sense vidres - . Les 'coses de Déu' malgrat aixecar-se en ocasions per voluntat d'algun particular esdevenen 'obligació per a tots', i en la mesura que per acció i/o omissió els aiguafredencs han permès l'assoliment d'un nivell d'infinita desolació d'aquesta esglesiola, l'Altíssim els en demanarà comptes.